Kaj je pekel

6 In glej, in razumi prav! Ta sleparski duh, ki je sam na sebi popolna laž, je prav duh vsega sveta materije, in ravno to, kar se imenuje 'satan' ali 'poglavar vseh hudičev'. 'Hudiči' pa so posebni zli duhovi iz splošnega zlega duha, ki sem ti ga pokazal.
7 Človek, ki torej z ljubeznijo zajema vsakovrstno materijo in se v njej dejavno utemeljuje, greši proti Božjemu redu, ki mu je materijo začasno podložil pod njegovo bivanje le zato, da bi se z njo bojeval in se krepil za nesmrtnost z uporabo svoje povsem svobodne volje. In posledica greha je smrt ali uničenje vsega tistega, kar si je človekova duša prilastila iz materije, ker, kot sem ti pokazal, vsa materija ni nič v tem, v čemer se prikazuje.
8 Če torej ljubiš svet in njegov vrvež in se hočeš obogatiti z njegovimi zakladi, si podoben norcu, ki mu resno predstavijo lepo nališpano nevesto, vendar je noče in tudi ne hrepeni po njej; se pa z vso vnemo najbolj slepega fanatika vrže na nevestino senco in jo nad vse ljubkuje. Ko pa potem nevesta norca zapusti, odide z njo tudi njena senca! In kaj potem preostane norcu? Očitno nič!
9 Kako bo potem norec tožil, da je izgubil, kar je tako zelo ljubil! Toda tedaj mu bodo rekli: 'Slepi norec, zakaj nisi zgrabil polne resnice namesto njene sence, ki očitno ni bila nič?!' Kaj je senca sploh lahko drugega kakor pomanjkanje svetlobe, ki ga mora povzročiti vsaka trdna oblika na strani, nasprotni svetlobi, ker svetlobni žarek ne more prodreti skozi trdno in gosto telo?
10 Kar je tvoja senca v primerjavi s teboj, ko stojiš ali hodiš v svetlobi, isto je vsa materija in njeni zakladi v primerjavi z duhom! Nujno je prevara in sama v sebi laž, ker ni to, kar se kaže telesnim čutom.
11 Obsodba laži in prevare pa je prav v tem, da se mora pred očmi duha razodevati kot nekaj minljivega in le kot zunanja, ustrezna senčna slika notranje, globoke resnice, medtem ko bi po slepi svetni ljubezni duše raje v resničnosti ostala to, kar je navidez."

71. Onstranska usoda duše, ki je postala materialna

1 (Gospod:) "Če pa je tako, kaj potem koristi duši, če bi za mesenega človeka pridobila vse materialne zaklade zemlje in se tako pogreznila v meso in njegov nizkotni, živalski pohlep, v svoji duhovni sferi pa bi potem trpela škodo in izgubila realnost resničnega življenja?! Od kod bo potem v onstranstvu vzela nekaj, da bo kot z ničevostjo materije nastalo in postala resnični nekaj?!
2 Da, prijatelj, kdor tu ima, temu je vsak dar dobiček, da ima potem še zmeraj več! Toda povsem drugače je s tistim, ki je sam po sebi nič in nima nič! Kako bi lahko nekaj dali tistemu, ki se je prej pustil ujeti laži in izničiti?!
3 Ali lahko naliješ tekočino v posodo, ki obstaja samo v tvoji zamisli, sicer pa nikjer, ali - če posoda tudi obstaja - ima toliko lukenj na vse strani, da bi jih komaj mogel prešteti? Ali bi obdržala eno samo kapljico?

4 A ko bi bila materija taka, kot je, trajna in nespremenljiva realnost - kar pa je nemogoče -, bi bila to, kar je resnica, in kdor bi jo pridobil, bi posedoval resnico; in ko bi duša prešla v materijo, bi postala resnična in trajna realnost!
5 Ker pa je materija le sodba duhovnega, in le-ta ne more in ne sme obstati, ampak obstaja le tako dolgo, da se duhovni praelement v njej zbere, spozna in potem, ko pridobi ustrezno moč, materijo okrog sebe razkroji in jo preobrazi v ustrezno duhovno snov, mora duša, ki je postala svetna in materialna, nazadnje deliti usodo materije.
6 Ko se materija razkroji, se to zgodi tudi duši. Razkroji se, vsaj večinoma, v substancialne, psihoeterične atome prasile, pri tem pa duši, potem ko odpade meso, ne preostane skoraj nič drugega kot en ali drugi živalskemu skeletu podoben osnovni tip brez svetlobe in pogosto skoraj brez življenja, ki ni niti najmanj podoben ljudem.
7 Takšna duša je potem v stanju, ki so ga z duhovnim vidom obdarjeni praočetje imenovali *she oul a* (pekel = žeja po življenju) in ga s tem tudi zelo resnično in pravilno označili.
8 Potemtakem pa je tudi vsa zemlja in skratka vse, kar moreš zaznati s svojimi materialnimi čuti, resnični *sheoula.* To je smrt duše, ki je ali bi naj postala duh; kdor koli neha obstajati kot to, kar je bil, je kot to, kar je bil, tudi mrtev.
9 Duša je, potem ko odpade telo, tudi mrtva, če je iz prej opisanih vzrokov skoraj povsem izgubila svojo človeško naravo in ji je ostal kvečjemu živalski skelet. Zate nedoumljiva časovna obdobja bodo morala spet miniti, dokler ne bo takšna duša, ki se je pogreznila v vso materijo, postala človeku podobno bitje, in kako dolgo bo šele trajalo, da bo iz takšne duše šele nastal popolnoma nov človek!
10 Ti seveda misliš, da mora biti pri Bogu vse to mogoče tudi v trenutku. Jaz pa ti povem, da so pri Bogu mogoče vse stvari. Če bi hotel Bog imeti lutke in avtomate, je dovolj trenutek za to, da z njimi povsem napolni vse vidno vesolje!
11 Toda vsa ta bitja ne bodo imela svoje in svobodne volje in lastnega, samostojnega in samodejnega življenja. Gibala in premikala se bodo le po Božji volji, ki se bo pretakala po njih. Njihov vid bo Božji vid in njihove misli bodo Božje misli. Takšna bitja bodo takšna kot posamezni udje tvojega telesa, ki se nikakor ne morejo premikati in delovati brez tvojega prepoznavanja in hotenja.
12 Ali pa ni povsem drugače s tvojimi otroki, ki so tudi izšli iz tvojega mesa in krvi? Ti ne čakajo več na tvojo voljo; imajo povsem lastno življenje, prepoznavanje in hotenje. Sicer ti bodo sledili in bodo od tebe sprejemali nauke in zapovedi, vendar pa ne po tvoji, ampak zmeraj le po svoji lastni volji, brez katere bi jih lahko naučil tako malo kot kakšen izklesan kip ali kamen!
13 In glej, bitja s svobodnim spoznanjem in hotenjem, ki se morajo sama določevati in izpopolnjevati, in s tem tudi za večno ostati svobodna in sama sebe določujoča bitja,

mora Bog ustvariti tako, da lahko to dosežejo!
14 Bog sme tu ustvariti tako rekoč le seme, oskrbljeno z vsemi življenjskimi sposobnostmi, zaprto kot v luščini; nadaljnji svobodnejši razvoj življenja in njegovo izoblikovanje morata biti prepuščena semenu samemu. Začeti mora pritegovati vase življenje iz Boga, ki ga obliva tudi od zunaj, in iz njega oblikovati lastno, samostojno življenje;
15 In glej, to ne gre tako hitro, kot misliš, ker embrionalno življenje ne more biti v sebi tako močno in dejavno kot od vekomaj najpopolnejše življenje iz Boga!
16 In ker ima vsaka, še tako pokvarjena duša zmeraj isti namen, ji tudi v onstranstvu za njen življenjski blagor ni mogoče pomagati drugače, kot si z malo sredstvi, ki so ji še na voljo, lahko pomaga sama in si po večnem Božjem redu tudi mora pomagati.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5